වනවාසී පැවිදි දිවියේ අත්දැකීම්

මෛත්රියේ හාස්කම්

අද්භූත ආශ්චර්යය ධර්ම කියන වචනය බුද්ධ ශාසනයට බොහෝම කිට්ටු වචනයක්. ඒ අද්භූත ආශ්චර්යය දේවල්, ශ්රද්ධාවෙන් විශ්වාස කල යුතු බවකුයි දේශනාවේ සඳහන් වුනේ. අත්දැකීමක් ලැබෙන තුරු යමක් විශ්වාස නොකරනු ඇතැයි කියන වචනයත්, පොතපතේදීම මට හම්බ වෙලා තිබුනා.

2015 අවුරුද්දේ අවසාන කාලය වගේ වෙනකොට තායිලන්තයේ උබොන් (Ubon) නගරයේ පිහිටිච්ච, 'අජාන් චා' (Ajahn Chah) මහ තෙරුන් වහන්සේ අන්තර්ජාතික භාවනා මධ්යස්ථානයට 'වට් පා නනචට්' (Wat Pah Nanachat) කියන ආරණ්යයට වැඩම කිරීමට මට අවස්ථාවක් සැලසුනා. ඒ මාව පැවිදි දිවියට පත් කරපු, ඉංගිරිය මඩකඩ ආරණ්ය සේනාසනයේ ආදි කතෘ, අපවත් වී වදාළ අම්පිටියේ අනුනායක ගුරු හාමුදුරුවන්ගේ සංකල්පනාවකට අනුවයි. ඒ වෙනකොට වට් පා නනචට් කියන ආරණ්යයේ ස්ථානාධිපති ධුරය දැරුවේ මාගේ තායිලන්ත ගුරු පියාණන් වහන්සේ වන ජර්මන් ජාතික 'අජාන් කේවලී' (Ajahn kevali) මහ තෙරුන් වහන්සේ විසිනුයි.

ඒ ආරණ්ය සේනාසනයේ ඉඳලා අජාන් චා කියන ගුරුවරයාණන්ගේ සම්ප් රදායට අනුව තායිලන්ත වනවාසී ආරණ්ය ප්රතිපදාව ඉගෙන ගනිමින් ඉන්න කාලයේදී මට මුණ ගැහෙන්න අවස්ථාවක් හම්බ වුනා, මැලේසියාවේ ධනවත්ම පවුලක ඉපදිලා, සියළුම සැප සම්පත් අතහැරල දාලා සසුනේ පැවිදි වෙච්ච 'අජාන් සිරිපඤ්ඤෝ' (Ajahn Siripanyo) කියන මහ තෙරුන් වහන්සේව. කාලයකට පස්සේ උන් වහන්සේ මට ආරාධනා කලා, උන් වහන්සේගේම ආරණ්යය වන 'කන්චනාභූරි' (Kanchanaburi) කියන පළාතේ පිහිටල තිබිච්ච 'වට් පා ටඔ ඩම්' (Wat Dtao Dam) කියන ආරණ්යයට වඩින්න කියල.

ඒ ආරණ්ය සේනාසනයට ගමේ ඉඳලා කිලෝමීටර පහළොවක විතර දුරක් තිබුනා. සාමාන්ය වාහනයකට යන්න අමාරු පාරක් ඒක. ගොඩක් තැන්වල අපි පයින් තමයි ගියේ. පැය කීපයක ගමනකින් පස්සෙ ආරණ්යයට පැමිණියාම ඒ ආණ්යයෙ දාන ශාලාවක් තිබ්බ ඉස්සෙල්ලම. ඒ දාන ශාලාවෙ එක උපාසක මහත්තයෙක් නැවතිලා, වනවාසීව පිළිවෙත් පුරන සංඝරත්නයට දානය සකස් කරනව. ඒ දාන ශාලාවෙ ඉඳලා කුටි ගෙවල්වලට පැය භාගයක, විනාඩි හතළිස්පහක, සමහරක් විට පැයක විතර දුරක් කැලෑව ඇතුලට යන්නත් තිබුනා. මේ වනාන්තරය තායිලන්තයේ ජාතික වනෝද්යානයක මැදක පිහිටල තිබිච්ච වනාන්තරයක් හින්දා, ඒ ආරණ් යයේ අලි කොටි වලස්සු කියන හැම වර්ගයකම සත්තු බහුලව වාසය කලා.

2017 වස් කාලය ගත කරන්න සූදානම් නම්, වනාන්තරයෙ කැමති තැනකින් උණ බට කුටියක් සාදා දෙන්න සූදානම් බව, අජාන් සිරිපඤ්ඤෝ මහ තෙරුන් වහන්සේ මට කියා සිටියා. ඒක අහල මම බොහෝම සංතෝසයට පත් වෙලා, එක්තරා කඳු ගැටයක තිබිච්ච තැනක් පෙන්නුවා. ඒ තැනට ඉස්සරහා ඇළ පාරක් ගලාගෙන ගියා. ඒ කන්දෙ ඉඳලා අඩි කීපයක් ඇවිදගෙන ගියාට පස්සේ, ඒ ඇළ පාර කඩාගෙන වැටෙන දිය ඇල්ලත් පේනවා. ඔය කියන ලක්ෂණ දෙකම අරගෙන මම යෝජනා කලා මෙතන කුටියක් හදල දෙන්න කියල.

ස්වාමීන් වහන්සේ සේවකයන්ට කියලා කුටිය හදල දෙන අතරතුර මට ආපහු උබොන් නගරයට යන්න වුනා, වීස සකස් කරන්න. වීස හදාගෙන එනකොට කුටිය නිම කරල තිබුනා. ඒ වගේම කුටියේ තායි ජාතික හාමුදුරු නමක් දින කීපයක් වැඩ ඉඳලත් තිබුනා. ඒ වගේම කුටියට නමකුත් දාල තිබ්බ. ඒ තායි භාෂාවෙන් 'නූ කුටිය' කියලයි. තායි භාෂාවෙන් නූ කුටිය කියල කියන්නේ 'මී කුටිය' කියන එකටයි.

ඒකට හේතු වුනේ මම වැඩිය හොයන්නෙ බලන්නෙ නැතුව කුටිය හදන්න කියල යෝජනා කරල දීල තිබ්බේ, මීයො පන්සීයක් දාහක් වගේ විශාල පිරිසක් හිටපු මී ගුහාවක් උඩයි. ඒකෙ හිටපු තායිලන්ත හාමුදුරුවොන්ගේ අත්දැකීම හැටියට උන් වහන්සේ මට කිවුවේ, වතුර වළකට කෑම දානකොට ඒ කෑම කන්න එන මාළුවො වගේ, ගණන් කරන්න බැරි තරමේ මීයො ප්රමාණයක් ඒ කුටියේ ඉන්න විත්තියයි. උන් වහන්සේලාගේ යෝජනාව වුනේ "කොච්චර වියදමක් ගියත් කමක් නෑ මේධාවි, අපි වෙනත් තැනකින් තවත් කුටියක් හදමු. ඔබ වහන්සේ ඔය කුටියේ ඉන්න එපා" කියන එකයි මට කිව්වෙ.

ඒ වෙනකොට සේවකයන්ට බොහෝම පඩිනඩි ගෙවල තිබුන. දින ගණනාවක් ඒගොල්ල වැඩ කරලත් තිබුන. ඒක හින්ද මං ස්වාමීන් වහන්සේලාගෙන් ඉල්ලා හිටියා, "ඔබ වහන්සේලා මනාප නම් මං ටික දවසක් හරි ඉඳල බලන්නම්" කියල. අවසරය හම්බ වුනාට පස්සේ මං කුටියෙ නැවතුනා. තායි ජාතික ස්වාමීන් වහන්සේ කිවුව කතාව ඇත්ත. ඒ කුටිය මීයොන්ගෙන් පිරිල තිබුන. කුටිය ඇතුලෙ සකස් කරල තිබිච්ච ආසනයේ භාවනා කරනකොට හෝ සැතපෙනකොට ආක්ෂාවට සකස් කරල තියන නෙට් එක අස්සට වෙලා, භාවනා කරන්න පටන් ගත්ත.

ඒකටත් මීයොන්ගෙන් ඇත්තටම ආශිර්වාදයක් හම්බ වුනේ නැහෑ. මගේ ළඟටම ඇඟ දිගෙත් සත්තු දුවන්න පටන් ගත්තා. අවසානෙට මම මේ සත්තුන්ට කතා කරන්න කියල කල්පනා කලා වුනත්, ඒ අයට මගේ භාෂාව තේරෙන්නෙ නැති බවත්, ඒ සත්තුන්ගෙ භාෂාව මට තේරෙන්නෙ නැති බවත් මටත් තේරුනා. භාවනා ඒ ආසනේ ඉඳලම මොහොතක් මෛත්රිය වඩලා අවසානෙට මං හිතින්ම හිතුවා මේ මීයන්ට කතා කරන්න ඕන කියල. මට අද වගේ මතකයි මං හිතපු සිතුවිල්ල.

"මං මෙහාට ආවෙ ගොඩාක් දුරක ඉඳල. ඒ භාවනාව ඉගෙන ගන්න. ඒ දුකින් නිදහස් වෙන විදිහක් තියනව නම් ඒක පුරුදු කරන්න. නමුත් මට සමාවෙන්න ඕන මම අත්වැරදීමකින්, ඔයගොල්ලන්ගෙ ගේ උඩයි මගේ කුටිය හදල තියෙන්නෙ. ඒක මගේ වැරැද්දක්. මං වැරැද්ද පිළිගන්නව. හැබැයි මට මේ වගේ නිදහසක් තියන තැනක් හොයාගන්න ලෝකෙන් බාගයක් දුර යන්න ඕන වුනාට, මීයො වෙච්ච ඔයගොල්ලන්ට මේ වගේ තැනක් හොයාගන්න තව අඩි කීපයක් එහාට ඇවිද්ද නම් පුළුවන් වෙයි කියල මං විශ්වාස කරනවා. ඒක හින්දා පුළුවන්කමක් තියනව නම් මේ වස් කාලෙ තුල මේ කුටියට වෙලා ඉන්න මට අවස්ථාව දෙන්න."

කියල මං මීයන්ගෙන් හිතින් ඉල්ලුවා. ඊට පස්සේ මම සැතපුනා. අනික් පහුවදා දාන ශාලාවට ගිහිල්ලා හාමුදුරුවරුන්ට සැල කර සිටියා, මෙන්න මේ වගේ සිද්ධියක් වුනා, මං මෙහෙම දේකුත් කලා කියලා. ඊට පස්සේ ආපහු සුපුරුදු පරිදි කුටියට ආවා. එදා ඉඳලා ඒ ආරණ්යයේ අපිට කියල දීල තියන හැටියට දවසේ පැය ගාණ බෙදාගෙන, පර්යංකයට සහ සක්මනට කාලය යොදවන්න පටන් ගත්තා. රාත්රී වෙනකොට මං අර ඊට කලින් දවසේ දැකපු මීයො එක්කෙනෙක්වත් දැක්කෙ නෑ.

මාස තුනක් ඉන්න කියල බලාපොරොත්තු වෙච්ච ඒ කුටියේ අවසානයට වසරකට ආසන්න කාලයක් ගත කරන්න මට අවස්ථාව හම්බ වුනා. ඊට පස්සෙ මං ඒ කුටියෙන් එළියට ආව. හැබැයි ඒ එනකොට මට එක අදහසක් ආවා. "අර හිටපු මීයො ටික ආයෙත් දකින්න තියනවා නම්" කියල.

අන්න එදයි මම තේරුම් ගත්තේ මෛත්රිය කියල කියන්නේ අද්භූත ආශ්චර්යය දෙයක් කියල. මෛත්රිය කියල කියන්නේ හාස්කම් දක්වන දෙයක් කියල.

ජිනං වන්දාම ගෝතමං

පූජනීය පදියතලාවේ මේධාවි හිමි